
Mit Folk, mit Folk, forstaar du?.

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Mit Folk, mit Folk, forstaar du?.", i: *Mindeudgave Digte*, side: 170, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Mit Folk, mit Folk, forstaar du?.

Hvor ofte har vi ikke hørt dem sjunge,
at Danmark er et venligt Land. Hvor ofte
har ikke jeg haft samme Sang paa Tunge!.

Men som jeg ser det her fra Klittens Tand
i denne grumme Januar dags Kofte
af Isslag, Fygesne og Fygesand:
mod Syd, mod Nord kun trøstesløse Ørke,
mod Øst et Land af Heder, Rør og Vand,
hvor Fattigmand igennem Somres Tørke
Høststormenes og Vinterkuldens Hærgning
Aarhundreder har slidt for Fødens Bjergning
og aldrig blev til mer end Fattigmand,
mod Vest: med skumle Bølgers Trusler mod os
det blinde Krigens Land af Gus og Gys,
og Himlen, som vi troede forstod os,
mørkt lukket til med kun en Kimingsrand
af blegt, svindsottigt Genskær fra det Lys,
vort Letsind stoled paa, og som forlod os
– da kvalmer mig den lyriske Ihærdighed,
som priser Danmarks evige Elskværdighed.

Vantrevne krykker nogle Fyrrebuske
sig sammen i en Grydes skrantne Læ.
Dér vil en Agerhøne, usle Kræ,
sig nok en Times karrigt Liv tiltuske.
I en fortvivlet Leden over Fjorden
om aabent Vand har i forvildet Lyst
her paa en overiset Gren langs Jorden
en Vildand kastet sig – til Dødens Bryst.
Skovduen sidder hen, som om den grunder;
den vaagner og vil flygte, da den ser
et Menneske, men segner kraftløs under
Islænkepanseret omkring dens Fjer.
Og ens, som om den aldrig vilde helme,
gaar Vinden stridig gennem Ørkengræsset.
Paa Fogets Slibesten faar frostblaa Hjælme
og Marehalme Odd og Klinge hvæsset.
Du truer, Blæst! jeg sætter Trods mod Truslen;
ad Klittens Side vil jeg overmodig
til Tops – men falder: Sandets muntre Puslen
er størknet af en voldelig Glasur.
Den gør mig Knæet ømt og Haanden blodig,
den Fældes glatte haarde Fæstningsmur.

Saa er det altsaa Danmark, ogsaa dette.
Der er et Danmark til, som ikke smægter:
„Se, jeg er mig, og jeg er Fred, kun Fred“ –
der kalder dem af sine Børn de rette,
der stammende fra Daadens strenge Slægter
tør Folkets Ungdom huske og staa ved.
Saa siger Danmark: „Digt mig ej en Færden,
som var jeg ej en Del af denne Verden;
I ved jo dog, at stormer det og iser,
da er jo jeg som alle andre stedt.
Saa vær da, Børn, beredt, naar Vintren viser
sin Vredes Ansigt! vær beredt! beredt!“

En Kærlighed til dette saa ulyriske,
helt naadeløse Danmark i mig stiger
mer end til det ak saa turistbrochuriske
Fotograferingsland af Badepiger.
Af den det danske Sommerlands Forvandling
til dette Vinterdanmark skabes Mænd.
Der er en Tid til Leg og en til Handling.
Saa far da, Stormvejr, over Riget hen
og indblæs os i Sjælen uden Ynken,
at det er Daadens Tid, vi for os skuer.
Vi er jo ikke Høns og svage Duer,
prisgivet Skæbnens Smil og Panderynken.
Rull dine Trusler mod os, mørke Hav.
I Rendestenen skal enhver faa Grav,
der dør af Frygt. Men alle Gyngesiv,
der vugger sig paa Lænestolens Gænger,
skal vælge nu imellem Død og Liv.
Der er ej Raad til noget tredie længer.

Fnys kun imod os! vildere dig hids,
kro dig som Drot fra Pol helt mod Ækvator,
slip løs kun din perverse Fantasi,
saa Kvist og Knold
staar Trold ved Trold
som en spedalsk Elephantiasis,
ja, pisk os med dit hvide Raseri,
Kong Januar, skumlæbede Diktator.
Lad Dødens Løgne fyge dig fra Tungen,
hvæs os din Frostens Aande ned i Lungen,
stamp Jorden til med Skorpe for at knuge
vor Mad i Mulde sønder og at faa
vor Fod til Fald. At aande Kulde, suge
paa Labben, træne Foden i at staa
er Dansken styrkende. Vi takker dig.

Et Folk til Vanefred saa dybt paa Vej
af Stormens Piskeslag vil vækkes atter,
dets Eftergiveness omskabe sig
i Frostens Greb til stolt, selvtugtig Haardhu,
det danske Smil vil hærde sig til Latter,
sund rolig Latter mod al Trusels Vrede,
fordi – i Skæbnestunden var vi rede
i Sind og Skind.
Mit Folk, mit Folk, forstaar du?